

Fata săracului cea isteță DUPA BASMUL CU ACELAȘI NUME DE P. ISPICESCU

A fost odată un om și o femeie atât de săraci că n-aveau nici casă, nici masă, nimica decât sărăcie și iar sărăcie.

Să nu credeți că omul acela nu era harnic: muncea de dimineață până seara cu nevasta lui, dar nu se alegeau cu nimica.

Și mai aveau o droaie de copii, dintre care cei mai mari erau numai fete.

Când venea omul de la muncă, ieșeau toți înaintea lui înfometați și tăbărau pe bietul om cu gura:
- Tată, mi-e foame!

Dintre toți, fata cea mare era tăcută, mai cu judecată și îngrijea cu dragoste de frații ei mai mici.

Într-o bună zi, omul nostru se hotărî să-și facă un bordei, să aibă și el un adăpost mai ca lumea pentru ai lui.

Săpă omul groapa pentru bordei, dar nu știu cum se potrivește ca locul ales să fie alături de al unui țăran bogat și îngâmfat.

Pește noapte, o vită a bogatului căzu în groapă și muri.

A doua zi, văzând paguba, bogatul ceru săracului socoteală pentru vita moartă și, nici una nici două, îl duse înaintea judecătorului.

Neștiind cui să dea dreptate și ca să iasă din încurcătură, judecătorul le puse 3 întrebări: cine le va dezlega, a celuiia va fi dreptatea.

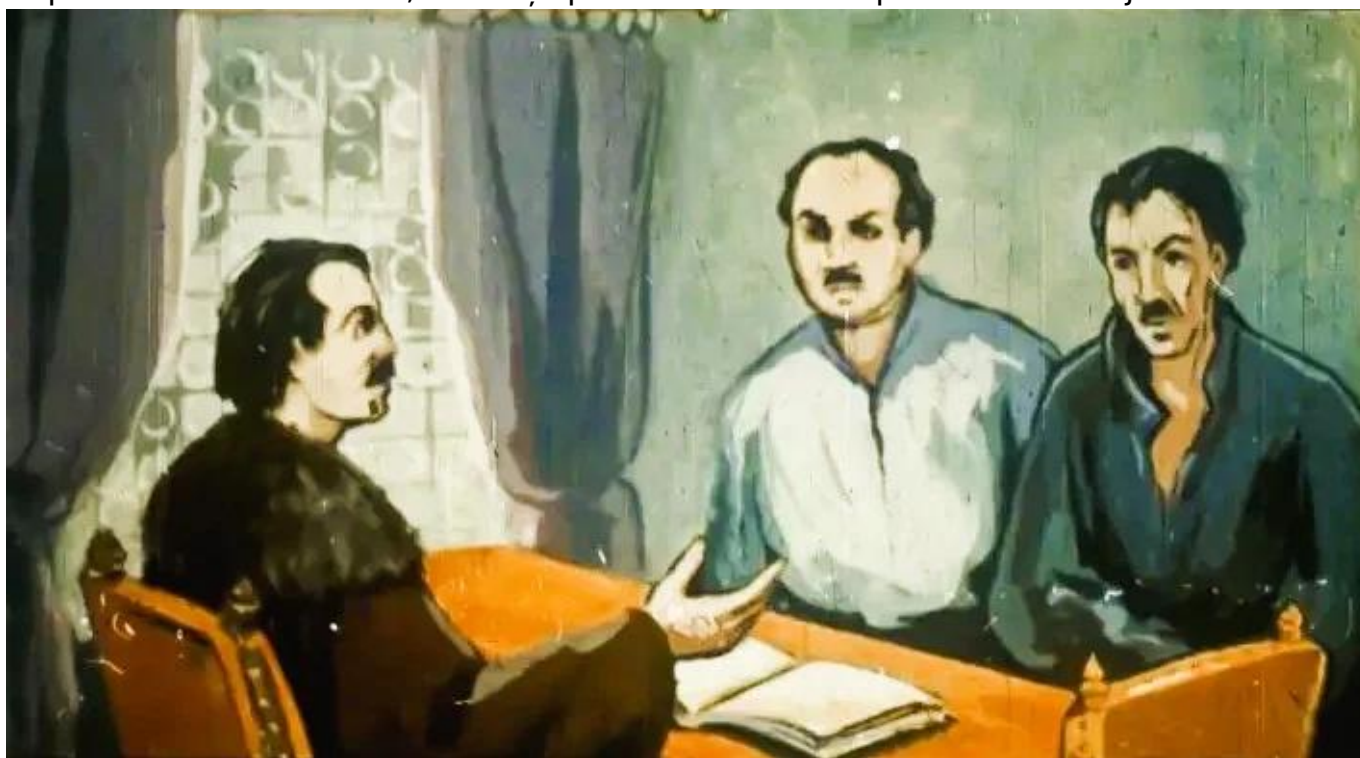
Bogatul nici nu se îndoia că se va pricepe să dezlege ghicitorile și era sigur că a lui va fi dreptatea.

Săracul însă era amărât nevoie mare și tot drumul spre casă se gândea cum să iasă din încurcătură.

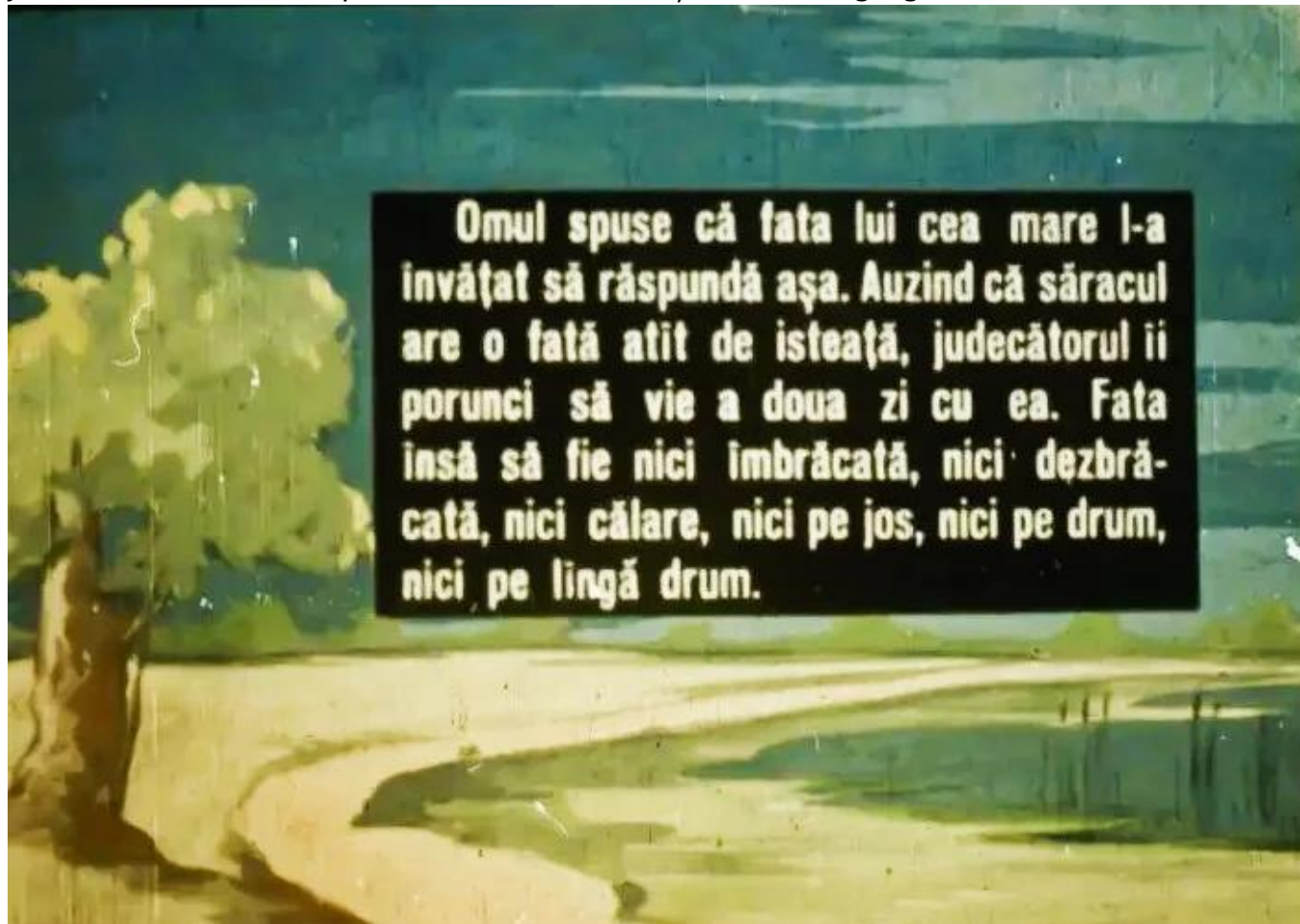

Văzându-l așa de necăjit, fata cea mare stăruie pe lângă el până află pricina. Și după ce chibzui o vreme, îl învăță pe taică-său ce răspunsuri să dea judecătorului.

Iar a doua zi, săracul fu cel care câștigă pricina. Mirat de istețimea răspunsurilor,

judecătorul îl întrebă pe sărac cine l-a învățat să dezlege ghicitorile.

Omul spuse că fata lui cea mare l-a învățat să răspundă așa. Auzind că săracul are o fată atât de isteasă, judecătorul îi porunci să vie a doua zi cu ea. Fata însă să fie nici îmbrăcată, nici dezbrăcată, nici călare, nici pe jos, nici pe drum, nici pe lângă drum.

De dimineață, fata se învălui într-un năvod, luă două mîte la subsuoară și, încălecând pe un țap, plecă spre judecător.

Astfel, cu toate că era călare, da mereu cu picioarele de pământ și țapul umbla cum îi venea lui, când pe drum, când pe lângă drum.

Judecătorul se minună mult când o văzu, dar nevrând să se lase mai prejos, dădu drumul la doi dulăi, care se repeziră la fată.

Fata însă prevăzuse aceasta și de aceea își luase mâțele. Le aruncă deci în calea dulăilor și ajunse nevătămată.

Judecătorul, văzând-o așa de isteță și frumoasă, o îndrăgi și o luă de soție.

Un singur lucru îi ceru însă înainte de cununie: să nu judece niciodată singură pricinele țăranilor. Și așa trăiră ei fericiți o bucată de vreme.

Intr-o zi, când judecătorul nu era acasă, veniră la soția lui doi țărani să i se jeluiască. O știau înțeleaptă și înțelegătoare pentru nevoile oamenilor, ca una ce era mai apropiată de ei.

iată care era pricina: unul dintre împricinați, stricându-i-se căruța, împrumutase de la vecinul său o roată.

Peste noapte, iapa celui cu căruța născuse un mânz de toată frumusețea.

Dar ce să vezi: vecinul spunea că roata lui făcuse mânzul și că deci se cuvenea să i-l dea odată cu roata.

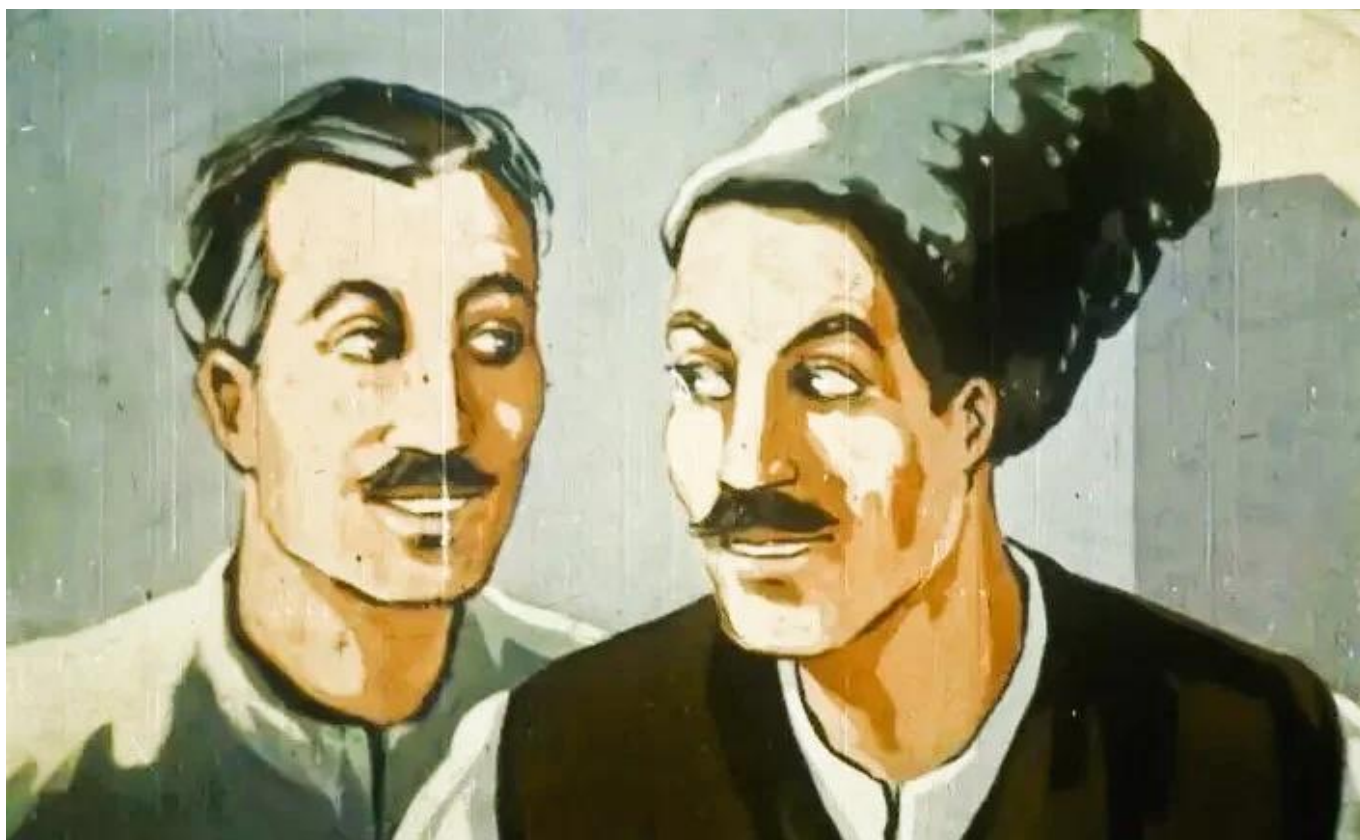
Văzând țăranii că soția judecătorului nu le dă nici un răspuns, o întrebară unde e dus judecătorul, să-l caute să le facă el dreptate.

-S-a dus să vadă de niște mălai de pe marginea iazului, că îl mănâncă broaștele peste noapte – zise femeia.

- Dar cum se poate ca broaștele să mănânce mălai? Se mirară țăranii?
- Tot așa cum roțile fac mânji, le răspunse cucoana.

Minunați de istețimea răspunsului și mulțumiți de dreptatea judecății, țăranii plecară împăcați.

Judecătorul însă, când află de cele petrecute, se mânie grozav și-i spuse nevastei lui să-și ia din casă ce-i este mai drag și apoi să plece de unde venise.

Femeia se rugă de un singur lucru: să facă o petrecere cu toți prietenii ca să se veselească pentru ultima oară.

In timpul chefului, femeia tot umplea paharele bărbatului ei și el le tot golea până se îmbătă turtă.

Vazându-l astfel, soția lui îl urcă într-o căruță și-l duse la tată-său acasă, unde-l puse pe cuptor.

Când se trezi judecătorul, a doua zi dimineață, nu știa unde se află. Nu mi-ai spus să-mi iau ce mi-e drag și să plec? îi spuse soția.

-Doar nu ai crezut că-mi poate fi ceva mai drag decât bărbatul mai adaugă ea.
Acum înțelese judecătorul ce odor de femeie avea și, luând-o acasă, . . .

...trăiră fericiți și în deplină înțelegere. Iar când avea de împărțit dreptatea, judecătorul o chema totdeauna pe soția lui să-l sfătuiască.

SFÎRȘIT REEDITARE 1981